

La dona que mai no volgué ser «lady» Lerma

No ha estat fàcil d'aconseguir una entrevista amb la nostra «primera dama» (aquest títol li deu produir més d'un malson). M. Vicenta Abad o Mariví, per al seu cercle d'intims. D'una banda, hi havia un cert recel davant d'una publicació com EL TEMPS, que va desaparèixer de seguida quan s'adonà que, entre les nostres intencions, no entrava la de fer-la posar amb el penó de la Conquesta i les obres completes de Pompeu Fabra (ni tampoc amb davantal en la cuina, explicant-nos les meravelles de l'arròs amb costra). De l'altra, hi havia l'eterna qüestió del dret i la vida privada («Y porqué, porqué, porqué, quieren saber de mi vida privada», com diu la cançó de Carme Flores/Paco Espana).

Trenta-un anys, valenciana del Grau, educada en un col·legi de monges, militant d'esquerreres en el franquisme (quan el vídeo encara no havia substituït la màquina ciclostil), llicenciada en Econòmiques, treballadora de l'administració («abans de llicenciar-me, vaig posarme a treballar»), com a inspectora d'hisenda, no vol ser «encaixonada» amb el paper permanent de «senyora del molt honorable», malgrat que és conscient que no hi hauria hagut aquesta entrevista si no fos dona de qui és.

Hem quedat amb ella, el fotògraf i jo, una vesprada en què una avaria elèctrica ha deixat inutilitzats tots els porters automàtics del barri (i nosaltres sense saber-ho). Esperem en la porta. Una parella intenta també, inútilment, de contactar amb el mateix domicili (es tracta de la seua germana petita, i ens presentem per evitar possibles malentesos). Per fi, les portes del palau-quatre pisos per planta s'obrin, gràcies a la voluntat casual d'un veí. Naturalment, l'ascensor tampoc no funciona. Arribem en «plena forma». Contrassenya.

Mariví ens obri la porta; pantalons blau-fosc-Annie Hall, jersei blanc d'aire italià i sabatilles de bàsquet. «Per favor, no pensareu traure'm amb sabatilles en les fotografies»;

«En aquell moment, els del PSOE eren quatre gats...».

No és una cara oficial, i rarament ix en els mitjans d'informació. En una societat on hi ha la tendència a convertir-les en objectes d'aparadors, M. Vicenta Abad tracta de ser ella mateixa.

Carles Gàmez

ens diu, entre divertida i un xic pudorosa. La casa té l'estil propi d'una parella «moderna» (l'adjectiu «progre» està el pobret tant devaluat com els fulards hindús).

Les espigadores de Millet, dibuixos i escultures d'Alfaro (una reproducció de la famosa escultura *Catalán Power*, símbol socialista de les eleccions de 1977), menjador amb cadires «Cesca», cartells d'exposicions, un Michavila dedicat.

JEUS CISCAR

Prop de nosaltres, l'habitació del fill, de l'únic fill, el petit Joan, que espera impacient l'arribada de la llum per engegar un vídeo de la Pantera Rosa («No tenim videoteca, quatre o cinc cintes, a tot estirar, lloquem, sobretot, pel·lícules d'aventures; ara, per exemple, he «descobert» els films de James Bond, que a mi, de sempre, m'havien semblat horribles, que si eren fatxes, masculistes... i, tornant a veure'ls, descobreixes que són molt ben fets, amb aquestes presentacions tan espectaculars i divertides»).

La llum, finalment, arriba. A partir d'ara, la nostra conversació es veu amenitzada per la música de Henry Mancini i els sons onomatopeics de la Pantera Rosa i l'inspector Clousseau.

«Vaig conèixer Joan en la facultat. Deuria ser l'any 1974; tots dos vivíem al Grau. Potser jo em situava més a l'esquerra (dubta un moment quan ho diu), ja saps, els grups a l'entorn del PC. És que en aquell temps el PSOE eren quatre gats... Ens casarem fa set anys, i vinguérem a viure a aquest pis. Després, arribaria el petit...

Joan Lerma jr segueix atent a les follies de la Pantera Rosa. La nostra conversació es desenvolupa sobre un elegant sofà de tons vainilles. Mariví, de tant en tant, encén una cigarreta

de tabac negre («Vull deixar-m'ho, ¡i mira quin exemple done!). Damunt de la tauleta, hem acabat formant una sucursal de «la casa del fumador», fotògraf-entrevistada-entrevistador. Sobre l'aparador, una fotografia matrimonial.

«Sóc militant socialista. He estat lligada a les associacions de veïns. Procure portar una vida del tot tan normal com puc... per això, aquesta història de les entrevistes em molesta una mica, sobretot quan tenen aquestes connotacions de «premsa del cor», «la dona del polític», aquest tòpic de l'esposa que roman en l'ombra...»

«La nostra vida social és més aviat escassa. Si, d'entrada, ja ens passem tot el dia fora, tant Joan com jo, quan arribem a casa, ens queden poques ganes d'eixir; ell, encara que arribe molt prompte, no sol fer-ho abans de les deu de la nit. Sí, sí, tinc una xica que m'ajuda; ve de matí. No et penses que em fa molta il·lusió la futura residència presidencial. De tota manera, és clar, cal un lloc, sobretot quan hi ha invitats. Recorde que, una vegada, els vam haver de rebre al Saló Daurat. Imagina't. Degueren pensar: "Aquesta xica deu ser molt creguda, mira si no quin lloc ha elegit per a impressionar-nos"».

Cabell ros, cabellera curta (míni-

mament desarreglada), com les que portava Vanessa Redgrave en els anys seixanta i la Kinski en els vuitanta. Podria haver servit de logotip de la «mamà moderna», entre Benetton, Frankfurt i *El Pais-Burda*.

«No crec que haja canviat d'imatge o de *look*, vull dir, d'una manera programada; tampoc no sóc una persona molt preocupada per aquestes coses. Això sí, procure dur roba de gent valenciana; m'agrada molt J. A. Mompó, encara que més d'una vegada he de frenar-lo, en això del cancan i els floccs...»

¿Serrat, Llach o Miguel Ríos? «Sempre Llach. La meua història amb ell es un «coup de foudre» permanent. M'hauria agradat molt anar a veure'l en aquests últims recitals al Teatre Principal. És això que dius podríem anar... però acabem quedant-nos en casa. Sempre queda el consol dels discs».

¿Et consideres feminista? «Jo m'imagino que, vist des de fora, d'una manera freda, si jo et dic que sí, que em considere feminista, més d'un lector és possible que faça un somriure irònic...»

¿Qualificaries de tímida la despenalització de l'avortament pel govern socialista? «Em pense que calia entrar en el tema per alguna banda. A mi, em sembla una salvatjada que claven algú en la presó per avortar.

Es com fa alguns anys en el cas de les dones adúlteres... Torne a repetir com és d'important que ningú no haja d'anar a la presó per avortar.»

Canvi i reformisme. «Crec que moltes coses que volem analitzar des d'un present se'ns escapen. Caldria contemplar-les amb un cert marge de perspectiva. Hi ha hagut les mesures legislatives progressistes, canvis en la legislació penal, i la política ha estat molt condicionada per la situació econòmica.»

Moviments pacifistes. «Què vols que et diga? Fet i fet, tots compartim d'una manera o d'una altra les idees ecologistes, pacifistes... ¿No?»

¿Com és Joan Lerma, que en destacaries? «És una persona molt pacífica, amb una gran comprensió envers la gent, que intenta escoltar tot el món, totes les opinions, les limitacions imposades pel seu càrrec. No s'altera molt. De segur que jo em posaria més nerviosa. L'acompanye algunes voltes; recorde amb molta estima, per exemple, les festes de moros i cristians. Això de ser la dona d'un president o del president sí que té els seus inconvenients, com ara esdevenir una mena d'aparador públic; té, en canvi, els avantatges de conèixer una sèrie de persones que, possiblement, no hauries conegut. Fou precisament en l'onomàstica del rei que vaig conèixer la senyora d'en Jordi Pujol, Marta

Ferrusola, que em va semblar una dona amb molt de ganxo, molt simpàtica. Per cert, el seu marit sempre m'envia flors per Sant Jordi.»

¿Quin tipus de llibres llegeixes normalment? «Mira, procure llegir una mica de tot... Molta novel·la sud-americana, en la meua etapa

casa. Hem elegit unes caixes atapeïdes de papers com a teló de fons. Decepció, la senyora de Lerma s'imposa sobre Mariví Abad, i es nega rotundament a la «foto psicològica». Bonsai, sí; caixes de papers, no.

El vídeo de la Pantera Rosa, per fi, ha acabat. La vesprada té color de

«És important que ningú no vaja a la presó per avortar».

universitària, Cortázar, García Márquez, Vargas Llosa... ¿El títol d'un llibre? No ho sé... potser aquell de la Carme Riera, *Te deix amor la mar com a penyora*, que a tots ens va impactar. M'agrada la Mercè Rodoreda, Robert Graves, Gore Vidal. ¿Revistes? *Tiempo, Cambio, EL TEMPS*. Sí, sí, també *EL TEMPS*.

A l'hora de les fotografies, l'objectiu va captar els diversos angles de la

pluja. El telèfon sona d'una manera ordenada i silenciosa. «Escolta'm, han vingut aquests xics d'EL TEMPS», el president és a l'altra banda del telèfon. I nosaltres, a punt de marxar.

Decididament, Mariví Abad mai no serà «lady Lerma», encara que, temporalment, haja hagut de canviar la «Taula anti-Otan» per la «Taula pro-Creu Roja». □

Si us interessa realitzar un programa de ràdio que tracte temes de llengua i cultura del país, sense límits de durada.

O si voleu col·laborar en una emissora de ràdio alternativa, en català, a la ciutat de València.

**Telefoneu al 374 57 37 i
pregunteu per Elvira**

Forval, s.d.

Formatges
de tot Europa

De venda en totes les tendes
especialitzades
Quart de Poblet. València